

на него да се съглася: първо, защото не съм политическо лице и не желая с мен да се прави политика против собственото ми отечество, да бъде оръдие на една политическа игра и второ, не желая да отежня положението на моите близки в България...

Не пожелах повече да говори с него.

На тази среща присъствувал и представител на цюрихски вестник, който обнородвал разговора и становището на моя син.

За това предложение ми разказа на моя син, а близък приятел, негов познат лекар в София купи или получи вестника в София. Във френския печат този случай не бил изнесен.

Синът ми се принудил да заживее напълно усамотен. Дори и тогава, когато го канели през дъщеря ми да отиде някъде, той отказвал. Както поменях, излизал до Бульонския лес, разхожда се с децата на дъщеря ми, не се срещал с никакви българи.

Но Нестор използвал това време да завърже кореспонденция с бивши свои състуденти от политикните в Германия, на които имал адресите. Знае, че имаме картонка с адреси на много свои приятели в Германия. Решава да основе дружество с ограничена отговорност, което да се занимава с внос и търговия със земеделски машини от Германия във Франция. Изчакал да влезе в сила договорът за Общия пазар, за да внесе машините без или с малко мито. Но от къде да намери поне минимален капитал от 30 000 франка? Зет ми и дъщеря ми знаели, че води оживена кореспонденция с хора от Германия, но за приновете си нищо не им казвал. Не желал да поиска и съдействието на своя зет. При едно гостуване на дъщерята на Теквория, приятелка на дъщеря ми от детинство, ^x и нейния съпруг французин, Нестор го покенил да участвува в проектираното от него дружество с капитал от 30 000 франка.

- Добре - заявил му той, - 30 000 франка ще ти дам - имам акции, ще ги продам и ще получа парите.